

VALAMIT BŰNÖSEN ROSSZUL TESZÜNK

Az elmúlt bő egy évtizedben több mint háromszázezerre csökkent a határon túli magyarság létszáma. A múlt század elejétől ilyen mérvű csökkenésre nem volt példa.

A Felvidéken ötvenezerrel, Erdélyben kétszáz ezerrel és a Délvidéken jóval több mint ötvenezerrel kevesebb magyar él most, mint a rendszerváltás kezdetekor. Ezek a tények arra utalnak, hogy valamit bűnösen rosszul teszünk. Ezek a tények arra utalnak, hogy annak a folyamatnak, ami jelenleg is zajlik, nemzetünk egyértelműen a vesztese!

Mindez olyan környezetben történik, amely lehetőséget adhatna a magyar politika részére érdekeink érvényesítésére. A parancsuralmi rendszer összeomlott, a megszállók kivonultak hazánkából, és nincs olyan keleti nagyhatalom, amely fenyegetne vagy veszélyeztetne bennünket.

A Szovjetunió, Csehszlovákia és Jugoszlávia szétesésével új környezet alakult ki, melyben a magyar diplomácia, abban az esetben, ha végre felnőne a lehetőségeihez, eredményesen tudná érvényesíteni nemzetünk érdekeit.

Mivel megszűnt az a geopolitikai helyzet, amelyben két, többé-kevésbé egyenlő erő, próbálgatván egymás erejét és készségét a vetekedés folyamatában, különböző helyszíneken, összeütközési, rosszabb esetben háborús gócpontokat teremt, tehát eljött az ideje annak, hogy nem kívánt tűzfészek teremtése nélkül, méltányos jogainkba helyezettetésünkkel orvosolhatóak legyenek jogfosztottságunkból eredő gondjaink.

Térségünk valós és hosszantartó békéjének a megteremtéséhez nélkülözhetetlen a határon túli környezetünkre oly jellemző lágy és leplezett apartheid mielőbbi és maradéktalan megszüntetése.

Mindaddig, amíg a jog nem egyetemes, és régióinkban az itt élők sokasága uralkodó és alávetett népekre oszlik, térségünk bővelkedik lehetséges konfliktusforrásokban.

tusforrásokban.

1990-ben a határon túli magyarság abban reménykedett, hogy őt is megilletik azok a jogok, melyeket Európa más kisebbségei élveznek.

Mindenekelőtt a területi autonómia volt az a cél, melynek elérése esetén biztosítva lehettek volna azok a körülmények, amelyek szavatolhatják szülőföldünkön való megmaradásunkat. Úgy tartottuk, méltányos céljaink a közeljövőben elérhetőek lesznek, hiszen Erdélyben, legalább formailag, 1968-ig létezett magyar területi autonómia, és ez a törekvés nem tűnt reménytelenül összeegyeztethetetlennek a valamikori Jugoszlávia jogrendjével.

Az összes határon túli magyar párt zászlajára tűzte a területi autonómia követelését, és a magyar közösségek egy emberként, lelkesen gyűltek lobogóik köré.

A marosvásárhelyi pogrom volt az első egyértelmű jele annak, hogy a rendszerek jöhetnek-mehetnek, de az utódállamok politikája, a megkérdésezése nélkül hozzájuk csatolt magyarság irányában, előreláthatóan kiszámítható, vagyis változatlan.

Továbbra is, minden divatos szóvirág ellenére, a többségi nép vezetőinek valós szándéka népünk beolvasztása, szülőföldünkről való kiszorítása, valamint kivándorlásunk serkentése.

Maga a délszláv háborúorozat és az abban elkövetett etnikai tisztogatások intő jelei voltak annak, hogy a balkáni államok és népek számára a szintiszta nemzetállamok megteremtése az egyedüli valóban felvállalt és felvállalható cél.

A Budapesten 1994-től regnáló szocialista liberális koalíció idején az autonómiatörekvéseket felváltotta az utódállamok kormányaiba való beépülés politikája.

A váltás egyik indoka az volt, hogy az utódállamok nem hajlandóak európai mértékű autonómiát

adni. Ha ezt a kérdést tovább feszegetjük, akkor az feszültséget fog kelteni – hangoztatták.

Mert ugye, az nem számít feszültségnek, ha mi magyarok százezer számra hagyjuk ott az elviselhetetlenül kibíratatlan utódállami paradicsomot!

És jogaink követelése által kiváltott bárminemű feszültség, vagy annak pusztá látszata, késleltetné az anyaország felvételét az Európai Unióba!

A Horn-kormány alatt, rossz nyelvek szerint nem kis budapesti segédlettel, a szinte minden délvidéki magyart összefogó VMDK felbomlott, és helyét a mindenkor szerb hatalommal szinte tegnapig bármikor kiegyezni kész politikai erők foglalták el.

A magyarakta területeken azon jogok kiharcolása, amelyeket a dél-tiroli németek, az Olland-szigeteki svédek vagy a belgiumi németek élveznek, lekerült a napirendről.

Mellesleg annak idején Ausztria összes pártja a jobbtól a középen át a balszélíg egységesen támogatta az 1918-ban minden osztrák szerint jogtalanul elcsatolt Dél-Tirol őshonos lakosságának jogos követeléseit.

Boldog Ausztria! Elégedett osztrákok.

Dél-Tirolban a beszédett adók 90%-a helyben marad. A Finnországhoz tartozó 25 000 lakosú Olland-szigeteken az önkormányzatnak joga van érvényteleníteni minden olyan ingatlanszerződést, amely megvalósulása esetén hozzájárulna a svédek által lakott szigetek etnikai arányainak a megváltozásához. A Belga Királyságban, a flamand és a vallon föderális egység mellett létrehozták az 1918 után Németországtól Belgiumhoz (természetesen az ott élő lakosság megkérdezése nélkül) csatolt területen a német föderális egységet. Megjegyzem, Belgiumban nem több mint 60 000 német él.

Mindhárom fönt említett példában az érintettek nem csekély hatáskörű saját parlamenttel, széles jogokat biztosító nyelvi törvénnyel, helybélielkből felállított végrehajtó hatalommal, valamint saját oktatási rendszerrel rendelkeznek.

Mindemellett Finnországban a svéd fiatalok anyanyelvükön kapják a kiképzést a finn hadseregben, Belgiumban pedig törvénybe iktatták, hogy a közkatona csak akkor köteles teljesíteni a kapott parancsot, ha az a saját anyanyelvén van kiadva.

Mindez mindennapos gyakorlat abban az Európában, amelybe minden környező állam igyekszik, nyíltan és folyamatosan hirdetett saját szándéka szerint is.

Maga az a tudat, hogy mi nem is küzdünk azért, ami bennünket, miként másokat is, jog szerint megillet, kisebbségi érzést és letargiát szül.

A feszélyezettség, a másodrendűség érzése, a letargia nem az az állapot, amelyben egy nép huzamosan élni tud. A határon túli magyarság helyzete az anyaország lelki állapotára is hatással van.

Amíg több millió ember él másodrendű állampolgárként csak azért, mert magyar, addig minden magyar joggal érezheti magát másodrendű embernek. Népünk közismert az öngyilkossági hajlamról. Az öngyilkosságok aránya a Délvidéken a legmagasabb.

A múlt században a bécsi döntések után népünk köreiben az önmegsemmisítési szándék megszűnt.

Ez a tény talán arról beszél, hogyan élük meg a magyar emberek nemzeti közösségünket. Minden nép lelkületében, közösségi tudatában felfedezhető bizonyos viszony az államhoz, és látható az a kép, amelyet kialakítottak az államról. Nem tarthatjuk véletlennek, hogy például az angolszász államok (Anglia, USA, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland) minden esetleges formai hasonlóság ellenére, mind felépítésükben, mind működésükben jelentősen különböznek mind az orosz világ államaitól (Oroszország, Ukrajna, Belorusszia) mind az arab világ államaitól. Nyilvánvaló, hogy az esetek túlnyomó többségében az angolszászok, a keleti szlávok és az arabok állam iránti elvárásai jelentősen eltérőek. Ha nem is áll szándékunkban ebben az írásban taglalni azt a kérdést, hogy milyen államot igényel a magyar nép, de az öngyilkosságok számának alakulása mindenféleképpen azt látszik alátámasztani, hogy népünk egészének és benne minden egyénnek szüksége van olyan államra, amelyet a sajátjának tart. Az utódállamok a múlt század folyamán nem érték el, hogy a szülőföldjével hozzájuk szakadt magyarság egységesen, nyíltan és fennhangon hirdesse azt, hogy Romániát, Szlovákiát és Szerbiát hazájának tartja. A dolgok ilyenén való alakulása a jövőben sem várható. Emiatt van szükség arra, hogy az utódállamokhoz szakadt magyarság, a saját szülőföldjén, az állami jogkörök jelentős részét, az autonómia vagy a föderális megoldás keretében, jogos birtokába vehesse.

Azért céltalan törekvés az utódállamok társadalmába és államigazgatásába való beépülés, mert az ott államalkotó népek és a magyarság elképzelése az

államról és annak működtetéséről jelentősen eltérő. Mindemellett azok az ígérek és szerződések, amelyekkel az utódállamok a kormányba becsalogatták a magyar pártokat, sorra hamisnak bizonyultak.

A lefektetett szerződések lényeges pontjai nem valósultak meg, mi több, maguk a szerződések is, sokak számára, szándékos félrevezetésnek tűnnek.

Azzal, hogy vezetőink már nem először, de ismételten töretlen készséggel felpattantak arra a girhes számárra, melyről unos-untalan teli torokkal azt harsogják, hogy ez a világ legpompásabb paripája, nem csak személyüket és pártjukat, de a magyarság számára magát a közéletben való részvételt is hitel- lenítették.

Minden utódállambeli, bennünket lelkesen és következetesen jogfosztani kész sovínisztának az a célja, hogy népünk minél inkább vonuljon ki a közéletből, ne intézze, hanem hagyja általuk „elintézni” sorsát, vagyis szóltanul és némán törődjön bele „pária” voltába.

A lemondás és a koncert való kollaborálás politikájának egyenes következménye az az apátia, amellyel lépten-nyomon találkozunk széles e hazában, a Kárpátokkal övezett medencében.

Az, aki lemond a helyi magyar törvényhozás és - végrehajtás, valamint a helyi magyar közigazgatás mielőbbi megteremtéséről, az valójában a szülőföldhöz való jogról mondott le.

A kollaboráció a méltó céloktól fosztja meg a magyarságot, megfosztja népünket a tartásától és önbecsülésétől, elveszi tőlünk az összetartozás tudatát. Elveszi tőlünk a jelent, azért mert nem vagyunk birtokában azon jogoknak, amelyek megilletnek bennünket. Elveszi tőlünk a múltat, mert méltatlanok vagyunk eleink erényeihez, és nem ad nekünk jövőt, mert méltó elődöknek méltatlan utódai előtt nem nyílik meg az élhető holnap.

Ha ősei földjén, melyért annyi hadjáratban véreztek elei, saját vezetői idegen jöttmentként, jogait ki nem érdemlő páriaként kezelik a magyar nemzetet, akkor eljött az ideje annak, hogy a nemzet válasszon: mitől kíván megszabadulni, ezektől a vezetőktől vagy az ép észttől?

Mivel a külső erő, mely kiszolgálókat keresett s lelt, jelenleg erősebb (remélem, csak egyelőre) a határon túli magyarság belső, összetartó erejénél,

közösségünkön sokszor a zavarodottság, néha a letargia, szinte mindig a kicsinyhitűség, egyes esetekben viszont a minden alapokat nélkülöző, néha határokat nem ismerő derűlátás jelei érzékelhetőek.

Olyan korban, melyben szinte mindennél többre értékelik a szabadságot, ennek birtokában nem lévő közösségek alig kibíráható helyzetbe kerülnek, majd mint a kámfor, kisasszony havának verőfényében, feloldódnak, elpárolognak, egyszóval: eltűnnek.

Hol kereshetne máshol, ki embert akar venni és ha bizton találni szándékozik, mintsem az eltűnt vagy elhunyt gazdák szolgálói közt?

És mit tehet a szolga, kinek már nincs jelen sokak felett hatalmat gyakorló ura, és ott maradt maga, körötte azok sokadalma, akik ellen kiszolgálta a valamikorit?

És ha a két kereső fél egymásra lelt, a sokadalom is élheti tovább „boldogan” életét, új urának alávetve.

Boldogan, mert saját soraiból származó, jeles és többnyire köztiszteletnek örvendő, tanult egyének győzködik folyton-folyvást arról, hogy a boldog elégedettség lényege abban van, hogy rendelkeznek fölötte, és ezáltal megszabadítják az önrendelkezés terheinek fáradságos viselésétől.

Boldogan, mert hogy ez a fogalom feltételezi a gondtalanságot, a felelősség pedig, akár a saját sorsunk irányításáért, nyilvánvalóan gondokkal jár.

A volt kommunista nomenklátúra minden utódállamban a sor élén nyomul, ami nem is csoda, hiszen ezek az „urak” és „hölgyek” az elmúlt időszakban kellő tapasztalra tettek szert a kollaborációban.

Tisztelet a kivételnek, de szinte kivétel nélkül az ő kezükben van a határon túli magyar sajtó.

És a sajtó fegyver.

Olyan rendszerben, amelyben a tömegek minden négy évben egyszer meghatározzák a következő négy év kormányát, ott a tudat befolyásolásának az eszközei: az iskolai tananyag, a nyomtatott és elektronikus sajtó, a könyvkiadók és terjesztők hálózatai, a színházak és a filmszínházak - mind-mind a politikai harcnak, illetve az uralomgyakorlásnak az eszközei.

Ezzel kapcsolatban hadd idézzek egy angol katonai szakíró, Basil Liddell Hart urat, aki A cél közvetett megközelítésének a stratégiája című

könyvében imígyen elmélkedik a háború céljairól és lehetséges eszközeiről: - A háborúnak az a célja, hogy a mi kormányunk az ellenséges nép kormányára kényszerítse akarátát. De a háború igen költséges dolog. Sokkal olcsóbb megszerezni azokat az eszközöket, amelyekkel megtörjük az ellenséges nép ellenállási vágyát.

Persze, ha belegondolok abba, hogy az anyaországi nemzeti és polgári erőknek röpké nyolc év hatalom nem volt elég arra, hogy megteremtsék a kiegyensúlyozott tájékoztatást, akkor attól kell tartanom, hogy a határokon túl nincs erre esély az idők végezetéig.

Mindemellett az anyaország gazdasági felemelkedése és demográfiai összeomlása elősegíti az áttelepülési folyamatot.

Ahhoz, hogy ez a folyamat megálljon, egyrészt a határon túli magyarság számára mielőbb biztosítani kell a szülőföldje fölötti önrendelkezést, másrészt Magyarországon mindent meg kell tenni azért, hogy a gyermekvállalási kedv jelentősen megnőjön.

Ha ezt a két feltételt nem sikerül teljesíteni, annak sajnos nagyon is belátható következményei lesznek.

1961-ben a Délvidéken félmillió magyar élt. Jelenleg nem egész háromezrezer magyar él a valamikori Torontál, Bács és Szerém vármegyék területén.

Úgy tudom, hogy Európában a második világháború után sehol sincs ilyen szembeszökő példája az etnikai kiszorítás példaértékűen sikeres politikájának.

Többedmagammal 1999-ben alapítottuk meg a Délvidéki Magyarok Közösségét.

Szervezetünk egyesületi formában működik és célja a szülőföldjéről elköltözött délvidéki magyarság összefogása, valamint azon körülmények megteremtésének elősegítése, amelyek létrejötte esetén elképzelhető a nagyobb számú visszatelepülés.

Számunkra a belgiumi németek föderális státusa az a példa, amely mentén elképzelhetőnek tartjuk a délvidéki magyarság nyílt és megoldatlan gondjainak hosszú távú és megnyugtató rendezését.

Természetesen, ahogy föderális követeléseinket nyilvánosságra hoztuk, légüres térben találtuk magunkat. Sokan a szélsőjobb jelzõt ragasztották ránk, pusztán azért, mert olyanra formáltunk jogot, amit mások nyugodt biztonságban, sokak helyeslő egyetértésében élvezhetnek.

A magyar jobboldal 2002. évi választási vereségével kapcsolatban talán annyit, hogyha nem a miénk a téglagyár, akkor ne téglából építsük a házat. Bár látványos, ahogy a földből kinő a fal, miközben mi egyik téglát serényen rakjuk a másikra, de miután felépült a fal és megfordulunk, rádöbbenünk, ők itt vannak! Nem a fal másik oldalán, velünk szemben, szép sorban állnak és a kezük sem üres. Hátunk mögött a fal, telis-teli téglákkal. Ezután pusztán két dolog közül választhatunk, vagy elfogadjuk a felkínált kendőt, bekötjük szemünket, vagy meredt szemekkel, de méltó nyugalommal igyekszünk meglátni a széleseben közelgő jövőt.

Hadd ismételjem meg: ha nem a miénk a téglagyár, akkor vigyázzunk a téglákkal!

